

РЕШЕНИЕ

№ 22171

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6615** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на М. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., съд. адр. [населено място], [улица], вх. В, ап. 27 срещу Решение № 6893/11.06.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ [статут на бежанец](#) в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност

към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ОК-13-2135/27.10.2023 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е взето предвид, че жалбоподателят е непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ, като на основание чл. 25, ал. 2 от ЗПП, във вр. чл. 23, ал. 2 във вр. чл. 25, ал. 1, и ал. 3, т. 2, и т. 3 от ЗУБ му е назначен представител, който го представлява и в съдебното производство по обжалване на административното решение. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ. Жалбоподателят посочва, че той и семейството му са бежанци от конфликта в С. в Турция, където законно е живял 8 г. , като на цялото му семейство е бил предоставен статут на временна закрила. Посочва, че сам е взел решение да влезе в България незаконно, след като е живял при посочените условия и период в Турция със семейството си. Правилно административният орган взема предвид статута на бежанците от конфликта в С. сирийци в Турция, на които се дава временна закрила. Правилно е съображението, че няма никакви основания да се приеме, че няма никакви основателни причини да се счита, че жалбоподателят няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. В справката за положението на Сирийските бежанци Турция, взета предвид в административното производство и приложена по делото, се посочва, че през април 2013 г. А. приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“, който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията ѝ към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. В решението се цитира Върховния комисариат за бежанците на ООН, според който европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището, благодарение на тази реформа ... За бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги... Статутът на временна закрила се придобива в лично качество, групово, от сирийски граждани и палестинци без гражданство с произход от С. ...“. Всичко това, за статута на жалбоподателя в Турция той потвърждава в проведеното с него интервю. Посоченото разкрива характеристиките на лице – икономически мигрант, както правилно се приема с обжалваното решение. В подкрепа на това е и обстоятелството, че жалбоподателят самоволно е напуснал общежитието на РПЦ – С.. Този факт следва да се вземе предвид във връзка с разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Неоснователно е поддържаното от жалбоподателя в откритото съдебно заседание от 16.10.2024 г. , че е напуснал общежитието, тъй като било много мръсно. Правилно административният орган съобразява, че като непридружен непълнолетен чужденец, жалбоподателят може да получи разрешение за настаняване на външен адрес по искане на назначения му представител, след преценка за най-добрия интерес на детето в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. В случая жалбоподателят е променил адреса си без да уведоми Агенцията и в законоустановения 30-дневен срок не е

посочил обективни причини за това.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В административното производство е обсъдена справка на ДАБ за икономико-социалното положение в С., като правилно е прието, че предвид въоръжения конфликт в тази държава с давност от 2011 г., то за жалбоподателя съществува реална опасност по смисъла на т. 3 от цитираната разпоредба.

Тези критерии за понятието „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година

относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е прието, че спрямо жалбоподателя са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични и към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход С., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, за да му бъде предоставен хуманитарен статут. Както, обаче, се посочи по-горе, жалбоподателят се ползва с особения статут на временна закрила в Турция, където законно е живял 8 г. и ползвал достъп до здравна и образователна система, до достъп до пазара на труда. Ето защо, правилно Турция е определена от административния орган, като трета сигурна държава по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Това е основание за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила на основание чл. 13, ал. 1, т. 14 от ЗУБ.

Предвид изложеното до тук следва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщицил по преписката и справки относно политическата и икономическата обстановка в Турция и С. на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ при ДАБ при МС, както и справки от други администрации – МВР, ДАНС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

В заключение следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ,

според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., съд. адр. [населено място], [улица], вх. В, ап. 27 срещу Решение № 6893/11.06.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: